

TOTEm

ROČ.
Č.4

DOBŘUŠSKÝCH SKAUTŮ

Č
e
r
v
e
n
c
e
n
2
0
1
1

ÚVODNÍ SLOVO

*Požáry ze čtyř stran hoří léto,
omamně květou akátové háje,
zelená duše vína doutná
na vinicích,
krvácí vlčí máky v obilí...*

To byl úryvek z básně Jana Skácela *Krátký popis léta*, který můžeme slyšet i zhudebněný od kapely Hradišťan. Letos jsem více než kdy jindy měla tuhle písničku na paměti, protože jsem cestou často mījela kvetoucí akáty a rudá pole s vlčími máky. Mohu říct, že pro mě je tento popis léta výstižný a souhlasím s ním. Ovšem pro každého znamená léto něco jiného, často v nás evokuje prázdniny, dovolené, koupání, horko, výlety, houbření, cestování, moře a další a další věci.

My skauti však máme ještě jednu spojitost s létem a to je tábor. Tábor, který by měl být vyvrcholením celého roku a věřím, že jím i bude. O táborech se ale v tomto čísle Totemu mnoho nedozvíte, to si musíte počkat na září.

Co Vám však přinášíme už v tomto Totemu? Spoustu pěkných článků z činnosti oddílů a navíc zápisy ze Svojsíkových závodů, kterých se letos účastnili Mohykáni a Slunečnice. Dále Vás neochudíme ani o typy na výlet, hru a knihu, ať máte nápady na volné chvíle. Společně se podíváme na bývalé tábořiště na Zlatenku, kde tábořili v roce 2007 naše Světlušky a Slunečnice a samozřejmě nechybí rozhovor, který si určitě přečtete, za prvé proto, že mě stál spoustu času (nahrát, přepsat, upravit ho) a za druhé, a to hlavně, protože je s moc zajímavým člověkem, který už leccos pamatuje a má nám co říct.

Závěrem bych chtěla všem oddílům popřát vydařený tábor a nejen jim, ale i všem čtenářům Totemu spoustu sluníčka, dobré nálady a hlavně pestré zážitky, protože léto skončí, vlčí máky odkvetou, ale vzpomínky nám v hlavě zůstanou. Tak ať máme na co v zimě vzpomínat! :)

Štaflíčka

Obsah Totemu

2 - Úvodní slovo

Obsah Totemu

3 - Střediskové dění

- Svojsíkovy závody
- Meďátka
- Světlušky
- Vlčata
- Slunečnice
- Mohykáni

12 - Tip na výlet

- Štramperk

13 - Tip na hru

- Twister

14 - Tip na knihu

- Tři romány z války

15 - Kde jsme tábořili

- Zlatenka

17 - Rozhovor s ...

- Vlastou Ulrychovou

20 - Netradiční oznámení

21 - Poslední stránka

- Uzávěrka
- V příštím čísle
- Tiráž

22 - Citát

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

ROZPIS TÁBORŮ

TÁBORY 2011			
Medáтка	Masty	10.7. – 16.7.	Hl. ved.: Iva Oláhová
Světlušky, Vlčata	Orlické Záhoří	3.7. – 16.7.	Hl. ved.: Vašek Pavel
Skautky, Mohykáni	Orlické Záhoří	17.7. – 30.7.	Hl. ved.: Katka Potočková

Stavění a bourání táborů

Masty stavění 9.7. (od 7:00 u klubovny nebo 8:00 v Mastech)
bourání 16.7. (od 8:00 v Mastech)

Orlické Záhoří stavění 1.7. (od 7:30 u klubovny) – 3.7.
bourání 30. – 1.8.

ZÁVODY SKAUTŮ a SKAUTEK

Okresní kolo

Letošní Svojsíkovy závody se konaly ve dnech 14.-15.května v Sutých Březích. O půl deváté jsme se vlakem dostali do Týniště nad Orlicí a čekalo nás ještě necelých pět kilometrů cesty...neměli jsme moc času, protože oficiální nástup měl být v devět, ale když už jsme se blížili k cíli a proti nám se řítily Peugeot ovládané Madlou, pochopili jsme, že nějaký ten čas asi ještě máme...a taky že jo-Opočeňáci, kteří se nám už v Týništi za nádražím ztratili z dohledu, byli nakonec dovezeni auty... Hned co, chudáci, vy-

slechli pár rýpavých poznámek, mohlo začít zahájení závodů...

Zhruba o půl jedenácté startovaly první hlídky – jedna klučičí a druhá dívčí. Mohykáni byli ve složení: Standa, Luboš, Adam, Kukačák, Peťap a Slunečnice: Mája, Maruška, Káťa, Kikča a Radek, kterému dlužíme velké díky za to, že byl ochoten přidat se do družinky holek, aby mohly startovat řádně dle pravidel. Trasa byla pouze dle fáborků, takže nic složitěho... teda alespoň jsme si to zprvu mysleli. Družinky na trase čekalo asi sedm stanovišť. Prvním z nich byla manuální zručnost neboli skládání origam, což byl pro kluky zřejmě největší kámen úrazu. Na dalších stanovištích měli například práci s buzolou, přípravu výletu-co si vzít a nevzít s sebou, ochranu přírody, dopravní pravidla, všeobecné znalosti a odhady. Nevím, co přesně obnášela

poslední dvě stanoviště, ale na jednom z nich prý měli i otázky z večerníků. Během cesty ještě poznávali třicet obrázků rostlin, které byly po trase rozmístěny. Mohli mít však do družiny atlas, a tak to nebylo zas až tak složité. Nevýhoda však byla, že některé družiny čas vůbec neřešily (což v podstatě ani nemusely), a tak v atlase listovaly pokaždé tak dlouho, dokud tu kytku prostě nenašly.

Závod se dost protáhl, takže v době, kdy už měla začínat druhá část-výprava, jsme ještě seděli na stanovišti a čekali na poslední družinky. Hlídka poměrně malých Opočeňáků prý dokonce stihla někde bloudit, a tak není divu, že než jsme se ze stanoviště vrátili na start, naši Dobrušťáci už byli „na výpravě“. Tato část spočívala v tom, že družinka dostala plánec okolí, kde byly zakresleny body. Ty musela každá hlídka projít a na-

jít tam kód, který potvrzoval, že tam byli. S sebou táhli batoh, ve kterém měli věci, jako kdyby šli na výpravu-i s kotlíkem. V šest se přiřítily obě naše skupinky a sotva popadajíc dech hlásily Madle, že se to moc nedalo stíhat, ale dorazily přesně do hodiny a půl, jak stanovila. Ta jim to odkývala a poslala je vařit vlastní večeři. A tak kluci udělali jeden oheň a holky ochotně držely oba kotlíky a vařily... a než přiběhly další družinky a začaly se všechny vedle sebe „hňácat“ a hledat místo na vaření, měly holky špagety a kluci rizoto téměř snědené. Jelikož Dobrušťáci byli zřejmě jediní, kdo výpravu stihl v časovém limitu, doufali jsme, že jim to trochu nahraje... až po závodech jsme ale zjistili, že výprava zřejmě nebyla vůbec bodována, takže běh byl k ničemu a kódy nakonec také.

Než všichni dovařili, byla tma. Brány byly tedy ve výsledku zrušeny... a fotáky nám nebraly už ani závěrečný nástup a vyhlášení. Moc jsme toho neviděli, ale s jistotou vám můžu říct alespoň to, že Slunečnice byly třetí a Mohykáni ukázali, že dokážou vyhrát, i když to není na čas a jejich fyzická je jim tedy k ničemu. Holkám sice o jedno místo postup unikl, ale i tak měly radost, že to zvládli aspoň kluci... Dále postoupili Kostečáci a holky z Rychnova a Opočna. Myslím, že jsme si to všichni užili. A jak kluci bojovali na Vochtánce u Potštejna...to už se ode mne nedozvíte...

lamča

Krajské kolo

Jelikož se Mohykánům na okresním kole Svojsíkových závodů nebývale dařilo, doufali jsme, že se to podaří zopakovat i na kole krajském. Úplně se to sice nepovedlo, ale začneme pěkně od začátku.

18. 6. 2011 přesně v 8:00 (+/- 10 min) se všichni závodníci (Standa, Luboš, Radek, Adam, Pěta P., Kukačák) a jejich tříčlenný doprovod (Tinek, MM, Martin) sešli u klubovny. Zhruba po 20 minutách dobalování a shánění dalšího závodníka jsme konečně nasedli do připravených aut a vyrazili směrem k Potštejnu. Cesta uběhla celkem rychle (je vidět, že jsme dobří řidiči – teda aspoň Tinek, který jel většinu cesty první), a tak po půl hodině nás již vítala brána tábořiště Vochtánka, které se na několik dalších hodin mělo stát naší základnou. Pár nudných byrokratických záležitostí, během kterých s i kluci postavili stany, a už jsme stáli na nástupu. Navzdory našemu očekávání se zde vlajka nevztýčovala (asi si někdo vzpomněl na nedávná fiaska). Nástup byl celkem krátký a jeho výsledkem bylo následující: Naše hlídka Mohykánů dostala číslo 5, MM a Martin byli přiděleni na stanoviště (každý na jiné) a Tinek, jelikož pořád fotil, se dobrovolně stal dokumentaristou celé trasy závodu a úspěšnosti naší hlídky, tj. že běžel s nimi. Závod byl rozdělen celkem na tři části. Zaprvé tu bylo klasické

proběhnutí/projití trasy s několika stanovišti, na nichž byly různé úkoly. Druhá část byla výprava, během níž musely hlídky odpovědět na nějaké otázky a pečlivě zdokumentovat svoji cestu. Nakonec tu byly tzv. Brány, což byly stanoviště, na které šel vždy jen někdo z družiny a musel tam splnit daný úkol.

První část závodu dopadla pro naši hlídku celkem zajímavě. Po menším bloudění, během kterého přeskočili jedno stanoviště (což se mimochodem povedlo několika hlídkám) a došli až do vedlejší vesnice, se konečně objevili na stanovišti č. 4, na kterém jsem sloužil i já. Zde se však moc nepředvedli, jelikož jednu část úkolu nesplnili vůbec (hledání vlakového spoje) a další splnili zhruba napůl (přece jenom, naplánovat celodenní výlet jako dvacetikilometrový pochod po hlavní silnici, není úplně ta nejlepší volba). Nicméně, nějaké body zde získali, a jelikož byly jedna z posledních družin, která z tohoto stanoviště odcházela, připojil jsem se k nim. Po pár metrech, kdy se kluci opět ztratili, jsem toho však litoval. No, nevádí. Po chvíli jsme sice dorazili k dalšímu stanovišti, ale to už jsme opět jedno stanoviště přeskočili. Ale co se dalo dělat, když, jak nás důrazně upozornila jedna „velmi příjemná“ sestra z Jičína, běžet s naší hlídkou sice můžeme, ale nesmíme jim radit. Nebudu vás napínat, po téměř pěti hodinách jsme konečně dorazili do cíle. Tam už nás čekal oběd, v podobě guláše. Nebylo nám zrovna do zpěvu, přeci jenom to vypadalo, že jsme na tom, co se týče bodů nejhůře. Nicméně naši náladu velmi spravil koncert skupiny Maxim Turbulenc, při kterém jsme se dost nasmáli. Uznějte sami, trojici obézních pánů v růžových montérkách, kteří „zpívají oblíbené hity“, nevidíte každý den. A jelikož uspořádali autogramiádu, mohli si jejich věrní fanoušci odnést i podepsanou fotku, což jsme

udělali. No, ale zpět k závodu.

Druhou část – výpravu zvládli kluci perfektně a soudě podle fotek si ji i pořádně užili. Když se z ní vrátili, čekala nás všechny večeře – řízek s bramborami. Jelikož se začalo smrákat a chvílemi i pršet, uchýlili jsme se do místního Saloonu, kde hrála opět nějaká skupina, tentokrát však klasické country. Když nastala opravdová tma, byla vyhlášena třetí část závodu, a to Brány.

Z původních pěti bran se nakonec konaly jen tři – Brána umění, Brána moudrosti a Brána dorozumívání. Na Bránu umění byl poslán Luboš a měl zde za úkol na dané slovo zazpívat část písničky, ve které se to dané slovo vyskytuje (Př. Pes – Skákal pes, přes oves). Nutno říct, že se mu to celkem povedlo. Brána moudrosti byla určena Kukačákovi a Adamovi a ti zde měli odpovědět na několik otázek z různých oblastí. Ve výsledku byli nejlepší ze všech ostatních hlídek, takže dopadli skvěle. Nejvtipnější však byla Brána dorozumívání. Zde si měli dva členové z každé hlídky (v našem případě Standa a Radek) poslat určitou zprávu a to bez použití hlasu a jiných zvuků. Naši kluci zvolili klasickou taktiku, tj. morseovku vysílanou pomocí baterky. Zajímavé na tom bylo to, že nikoho jiného morseovka nenapadla. Byly družiny, které preferovali semafor (což je o dost rychlejší, když se to umí), někteří zkoušeli „psát písmena do vzduchu“ pomocí baterky (což vypadalo velmi zajímavě, ale přijímat bych to nechtěl), ale byli i tací, kteří měli speciální techniku, při které zapojovali do vysílání celé tělo, a tak samotný přenos zprávy vypadal spíše jako nějaká gymnastika. V jednoduchosti je ale krása, a tak byli naši kluci nakonec druzí. Protože už bylo dost pozdě a vyhlášení bylo naplánováno až na ráno druhého dne, narychlo jsme si tak spočítali, kolikátí

bychom mohli celkově skončit a šli jsme spát (někteří do stanu a někteří pod širák).

Noc proběhla celkem klidně, tj. žádný déšť. Po probuzení, pro někoho trochu drsnějším (přeci jenom, probudit se ve zpola zbořeném stanu není úplně příjemné) jsme šli na snídani – kobliha, 2 rohlíky a něco k tomu. Potom už se pomalu začaly balit stany a všichni jsme toužebně vyčkávali, až někdo zapíská nástup na vyhlášení výsledků. Když se tak konečně stalo, nastoupili jsme a čekali na naše číslo. Jelikož se postupovalo od posledních míst směrem k prvnímu, netrvalo to tak dlouho. Z celkového počtu 9 chlapeckých hlídek jsme skončili 7. Toto umístění rozhodně nebylo k smíchu, nicméně, přeci jenom jsme se na nástupu zasmáli. Foukal totiž dosti silný vítr a někteří pomalejší jedinci měli stany sbalené jen napůl, popř. pouze odkolíkované. A tak pochvíli kolem nás létalo pár stanů, některé dokonce přistáli i na autech, jiné měli zase namířeno směrem k řece apod. Po skončení této atrakce a celého vyhlášení, jsme si šli všichni dobalit, a když už byl i poslední stan sbalen, naházeli jsme věci do aut a vyrazili směrem k naší klubovně. A tím pro nás letošní krajské kolo Svojsíkova závodu skončilo. Takže zase za dva roky...

INI OGIC

ODDÍL MEĎÁTEK

Tak tu máme léto a s tím i třešničku na dortu našeho skautování – tábor. Jedeme opět na Masty a už se těším, až vám budu moci v příštím čísle sdělit, jak to dopadlo. Pro několik z nás (Tygři a nejstarší děvčata) to bude poslední „meďátkovský“ tábor a v září šupky-dupky do vlčat a světlušek. Vedoucí od světlušek a vlčat jsou jistě celí rozjásaní, že meďátkovská líheň je bezedná :-).

A co jsme dělali na schůzkách? To co nás bavilo! Nemyslete si, že jen čutáme merunu, valíme schovku a šipkovanou. Někdy si už lámeme hlavin-

ky nad šiframi a uzly. Také se zdokonalujeme v používání kladívka, hřebíku, sekery a pily, abychom na táboře nevypadali jako nemehla. Tak ať žijí letošní tábory !!!!

A protože hlásí pěkná vedra, přikládám několik fotek z lednové schůzky pro osvěžení.

P.S. Omluvte prosím snižnou kvalitu obrázků. V lednu jsem se učil fotit mobilem a teď v červnu jsem se naučil to stáhnout do PC. Je to fofr, co? Jsem asi černá noční můra výrobců moderní elektroniky :-)

Ifik

ODDÍL SVĚTLUŠEK

To je hrozné, jak to uteklo.. Mám pocit, že ještě nedávno jsem šla na první schůzku ke světluškám a teď už se školní rok chýlí ke konci. Každopádně poslední dva měsíce ve školním roce jsme s holkami nezahálely a pořádně si je užily. Protože bylo hezky, tak jsme naše schůzky většinou trávily venku. Hrály jsme spoustu zajímavých a pár asi pro holky i nezajímavých her:) Ale jejich nejoblíbenější, která zvítězila, možná i v porovnání s celým rokem, byla „polejvačka“. Nevím, jak se tato

hra přesně jmenuje, ale název, co jsem jí právě dala, ji celkem vystihuje:) Pokusím se vám ji stručně popsat. Holky se rozdělily do dvou skupin a mezi sebou si rozdala čísla, podle toho, kolik jich bylo. Je dobré, aby počet v obou skupinách byl stejný, ale asi to není žádný extra problém, když to nevyjde. Potom někdo z vedoucích řekl nějaké číslo (od 1 po počet dětí ve skupině) a z každé skupiny vyběhla jedna světluška s tím určitým číslem (např. řeklo by se 2, tak z první skupiny vyběhne někdo s číslem

2 a z druhé skupiny vyběhne ten, který „má“ 2). Měly za úkol vzít šátek, který ležel uprostřed. Pokud ho ta jedna vzala dřív, ta druhá jí mohla polít vodou z hrnečku. Mohla po ní lít do té doby, dokud se „dotyčná“ nedostala do své skupinky. Pokud by byla polita ještě před tím, než by byla v „domečku“, musí šátek vrátit. Skupinka, která má šátek, má bod. Mimochodem tuto hru jsme hrály i se skautkami a byla to fakt sranda:). Na našich schůzkách nechyběla ani známá a dobrá hra HUTUTUTU. Na

jedné schůzce si holky zkusily kvízovou soutěž. Jednalo se o otázky z pohádek. Myslím, že je docela bavila. Ale než to pochopily...:) A úplně ta nejdůležitější věc, kterou jsme zvládli. Už umíme **celou morseovku**. A holky musím moc pochválit. Jenom doufám, že ji nezapomenou, protože jsem jim pořád vtoukala do hlavy, že ji budou potřebovat na táboře, tak aby ji ještě uměly:) A abych využila znalost morseovky, hrály jsme spoustu her i na družinky právě s morseovkou. Pak se taky z pátku na sobotu (3.-4.6.) konala výprava do CHKO Broumovské stěny. Tě jsem se bohužel nezúčastnila, ale co jsem slyšela, u holek získala velký ohlas. Poslední schůzku měly pondělní i páteční světlušky dohromady, ale o tom už víc Káťa:). Celý rok se mi i přes malé i větší problémy líbil a doufám, že po táboře nezměním názor:). Mějte se hezky.

Maruška:)

Výprava na Ostaš

Dvoudenní výprava světlušek začala v pátek 3. června v 16 hodin na Leichterce. Celkem se sešlo krásných 13 světlušek a dvě vedoucí – Skotík a já. Autobusem jsme se dopravily až do Police nad Metují. Zde se nachází správa CHKO Broumovsko, kde jsme měly základnu a noclehárnu. Hned po příchodu na správu a odložení batohů, jsme šly na přednášku od místního batanika Petra, který si

od nás vysloužil (už ani nevím proč) přezdívku Ĺutínek. Přednáška to byla zajímavá a řekla bych skoro vysokoškolská. Holky však se zájmem poslouchaly a odpovídaly na Ĺutínkovy zářadné otázky. Dozvěděly jsme se například, že průměrná stolová hora je vysoká jako „deset desetipatrových paneláků“. Ovšem, asi po hodině nad zřídavostí našich světlušek zřítězil hlad a proto jsme si šly opěť buřty. Potě následovala ještě jedna krátká hra na družiny, ve které holky hledaly a postupně se seznámovaly s postavami z nové knížky Hvězdňá lucerna. Pak už byl čas jít spát a jako pohádku na dobrou noc Skotík přečetla první kapitoly z této knížky. Zazpívaly jsme si pět písniček a daly si dobrou noc.

Na druhý den jsme měly naplánovaný výlet do skalního bludiště na Ostaš a Kočičí hrad. Už od rána obloha slibovala krásné slunečné počasí a oprav-

du tomu nebylo jinak. A protože autobus nám jel až o půl desáté, stihly jsme si po snídani ještě zahrát na schovku a Hututu. Autobusem jsme jely jen krátce do Pěkova a odtud už šlapaly docela strmým kopcem k chatové osadě Ostaš. Udělaly jsme si tu krátkou zastávku. Skalní bludiště odtud už není daleko a tam teprve začalo pravě dobrodružství. Holky se ani tak nezajímaly o skály, které mnohdy svým tvarem něco připomínají, ale především je lákalo lezení po kamenech a skalách. Kdybychom je kvůli bezpečnosti nebrzdily, snad by lezly i na horelezecké stěny. Nejlepší skalou bylo rozhodně Čertovo auto, které holky prolézaly, jak jen se dalo. Kromě skal jsou tu i vyhlídky, a když už byl čas oběda, u jedné takové vyhlídky jsme vytáhly svačiny od maminek a doplnily energii. Po projití skalního bludiště jsme se přesunuly ke Kočičímu hradu, kde Skotík vyhlásila volnou zábavu, ať si každý prolézá, jak se mu zachce, protože toto bludiště je mnohem menší a v podstatě se není kam ztratit. Tady jsme se na jemném písečku mezi skalami a někdo i na skalách (!!!) dosyta vydováděly. Kousek dál na pěkném plácku mezi skalami byla ještě jedna zastávka, při které se rozdávaly splněné odborky. Johanka dostala Hudebníka, Šája Zpěvák, Hanička Modrý šíp a Keramiku, Karolínka s Terkou školní prospěch. Gratulujeme! Potom jsme seběhly k autobusu a jely zpět. Všechny jsme z toho

chození, lezení a prolézání a byly pěkně unavené. Na ubytovně pak byla volná zábava a jeden tvůrčí úkol do družin – vymyslet příběh o Ostaši nebo Kočičím hradu. Vznikly moc pěkné prácičky, jako nejpovednější jsme se Skotíkem vybraly tu od Markétky s Andulkou. Pomalu se blížil čas odjezdu našeho autobusu do Dobrušky, a proto jsme musely sbalit batohy a uklidit a na rozloučenou jsme si zakřičely pokřik. Cesta autobusem docela uběhla a unavené, trochu špinavé, ale spokojené světlušky se vrátily domů.

Štaflíčka

Poslední letošní schůzka

Tak a je to tady.. Sešly jsme se zdánlivě naposled, protože příští týden se uvidíme na táboře, ale v téměř plném počtu (chyběly pouze tři světlušky). Během dnešní schůzky jsme vyhlásily body za červen – nejvíce jich nasbírala Hruška. :-) Dalším bodem programu bylo vyhlášení nejlepších jednotlivců za celý rok, na které čekaly hodnotné ceny. Nejlepší světluškou se stala Šája s celkovým počtem 459 bodů, ta si tedy měla právo vybrat první, jakou cenu chce. Myslím, že to byla termoska.: -) Druhé místo získala Myška s počtem 439 body a třetí místo Johanka s počtem 418 bodů. Celkové bodování příkládám pro srovnání (a s ústním svolením světlušek) k uveřejnění. 8-) S tímto vyhlášením souviselo i vyhlášení nejlepší družinky. Tou se staly na plné čáře Lišky o pouhých 7 bodů před Podhorkami, které měly celkem 1664 bodů, třetí byly Babočky s 1621 body a poslední Sovičky s 1466 body. I pro družinky jsme měly nachystané ceny, které si mohly světlušky dle svého uvážení vybrat (nálepky, tetování, rolničky na batůžek/telefon či notýsky). Hlavním cílem naší schůzky však bylo zakončení naší celoroční hry. Světlušky měly zachránit princeznu Valentýnku

ze spárů zlého čaroděje. Celý rok holky sbíraly body v soutěžích a hrách, za docházku na schůzku (5 bodů) i výpravy (10 bodů) či krásné a originální zápisy v kronice (1-10 bodů), aby je mohly vždy na konci měsíce směnit za kouzelné předměty, které jim měly pomoci čaroděje přemoci a princeznu Valentýnku osvobodit! Tak se v jejich inventáři ocitly např.: zlatá rybka, která splní tři přání; převosník, chůdý, nekonečné lano, věčné světlo, živá voda, létající koberec, vraník Šemík apod. Nu a dnes se před námi konečně rozprostřela „cesta“ (desková hra), během níž jsme měly překonat všechna nebezpečí a dostat se až do hradu k princezně.

Desková hra bylo 280 čtverečků vedle sebe 10x28 čtverečků. Byly zde žebříky a hadi. Po žebříku se jelo nahoru a po hadovi dolů (nazpátek). Pak zde také byli červená a žlutá políčka. Červená políčka znamenala nebezpečí a žlutá pomoc. Když holky šláply na červené políčko, musely si z čepice vytáhnout lísteček s nebezpečím např. lidojedi-potkali jste lidojedy, kteří vás zajali a odvedli do jejich vesnice, můžete pokračovat až po hodu 2. Holky celý rok sbíraly kouzelné předměty (na obrázcích;)), takže tedka by jim třeba pomohla zlatá rybka (splní jedno přání) nebo divočarus

sudus (zadupe nepřítele). Mezi nejhorší nebezpečí patřil asi drak-potkali jste draka, který vám zatarasil cestu a nepustí vás dál, ale protože nemáte žádné zbraně, nemůžete s ním bojovat. Drak vás proto sežral. Vracíte se na začátek. Jedině skupinka, která měla divotvorný meč, se mohla s drakem „poprat“ a pokračovat v cestě. Nikdo našťastí draka neměl!). A byla tu ještě pomoc. Zde byl např. hodný větříček-odfoukne všechny zbylé skupinky o tolik, kolik hodí jeden člen skupinky na kostce. Do cíle došly 1. podhorky, 2. Sovičky, 3. Lišky, 4. babočky. Holky hra podle mě bavila, jenom ze začátku jim dělalo problém si pamatovat, kdo jak hází (pořadí), ale myslím, že se to povedlo.

Po překonání všech nástrah jsme „vkročily do hradu“. Čaroděje jsme přemohly, puknul, když viděl, jak jsme statečně bojovaly a v osobním souboji se světluškami by jistě neměl šanci! ;-)) Jaké však bylo naše překvapení, když jsme zjistily, že princezna už na hradě není, protože uprchla a vydala se sama domů zatímco čaroděj byl zaměstnán postupem světlušek!8-) Naštěstí však pro světlušky, než se Valentýnka vydala sama domů, sdělila své plány služebné, která měla družinkám dělat průvodce. :-)) Každá družinka si tedy musela

najít svého posla, který se pohyboval kdekoli v okolí kluboven a to sdělením „hesla“. Když ho družinka našla, nemeškala a nechala se jím vést po stopách princezny až k dobrušskému parku, kde po chvíli hledání opravdu na krásnou princeznu narazila!!! Měla dlouhé šaty a korunku v rozpuštěných vlasech a také nám dala dárky!:-)) Náramky a takové knížečky, první družince i malé svíčky za to, že byly nejrychlejší:-) Bylo to opravdu kouzelné a na památku se s každou družinkou vyfotila u hradu. :-) A tak skončilo naše putování, v němž však ani tak nešlo o cíl, jakožto o cestu, kterou jsme se celý rok ubíraly;-) O tom jsme si vyprávěly v kruhu, kdy každá z nás měla říct, co se jí během roku nejvíc líbilo a naopak, co by bylo zapotřebí změnit či zlepšit. Na závěr (těsně před bouřkou a zamáváním Nice a Káje, které odjížděly na Hrádek) jsem si zahrály speciální honičku zvanou Na šaška a krále. Do klubovny jsme dobíhaly pět minut po tři čtvrtě za doprovodu mohutných kapek. Tak.. na táboře!

Kooperace Skotíka a Káti

Celoroční bodování jednotlivci

1.	Šája	459	bodů
2.	Myška	439	bodů
3.	Johanka	434	bodů
4.	Klíště	416	bodů
5.	Bára	382	bodů
6.	Hanička	376	bodů
7.	Vrča	371	bodů
8.	Julča	366	bodů
9.	Jája	363	bodů
10.	Báďa	360	bodů
11.	Fla	344	bodů
12.	Lucák	343	bodů
13.	Tanker	315	bodů
14.	Hruška	311	bodů
15.	Anežka	306	bodů
16.	Maruška	288	bodů
17.	Klára	287	bodů
18.	Kája	245	bodů
19.	Nika	232	bodů
20.	Andulka	218	bodů
21.	Veverka	190	bodů

Cvrnkana

Dopadení náčelníka

Vybíjená s pamatováním

Poslední schůzka - setkání s princeznou

ODDÍL VLČAT

Rok se s rokem sešel a před námi je opět vyvrcholení celého našeho ročního snažení. Tábor je odměna za celoroční snažení nás vedoucích, ale, a to především, našich svěřenců. Což jsou v tomto případě Vlčata. Tábor je ze všech skautských akcí, asi ta nejzábavnější a pro děti nejzajímavější. Mohou zde uplatnit v plné míře všechny dovednosti a vědomosti, které za celý rok načerpali. Co se týče letošního tématu, budou se Vlčata ruku v ruce spolu se Světlůškami hnát za bájným pokladem ukrytým kdesi na neznámém ostrově. Pevně doufám, že si při tom užijí mnoho legrace, přiučí se něco nového a zdravě si zasoutěží. Vždyť v prostředí záhořské louky je vždy tak krásně a žádnému dobrušskému skautovi se odsud nikdy moc nechce.

To bylo pár slov k nadchá-

zejícímu táboru a teď stručně k oddílovému dění za uplynulé období. V květnu se kluci vydali na dvoudenní výpravu do Adršpašských skal. Bohužel této akci jsem se nemohl zúčastnit, tudíž vám z ní nemohu podat ani podrobnější reportáž. Můžu citovat jediné slova kluků: „Jo Koule byla fakt dobrá.“, nebo „Parádní akce.“ Z toho soudím, že se opravdu vyvedla a líbila se.

Koncem měsíce června se také konala závěrečná oddílovka. V ní jsme bilancovali, komu se v celoroční hře o dukáty dařilo výborně a komu se prostě jen dařilo. Takže první místo s nejvyšším počtem dukátů, který přesahoval neskutečných 600 dukátů, obsadil kdo jiný než Koumes. Druhý byl Horex, ten měl nějakých 500 a třetí Honza. Ovšem na své si v naší speciální

dukátové burze přišel každý. Ta obsahovala velké množství užitečných i méně užitečných věcí, které si kluci mohli kupovat. Obchodovalo se stylem dražení, a jak se dalo čekat, ze začátku by kluci utratili všechny peníze za jeden nůž a už by jim na nic jiného nezbylo. Takže po tom, co jsme je trochu poučili, že to není právě ten nejlepší způsob, jak nakládat s dukáty, se docela poučili. Nakonec se nám podařilo prodat všechny ty krámy, za což jsme velmi rádi. Po vyprodání zásob jsme se odebrali před klubovnu, kde jsme si zahráli hru na způsob kimovky. Potom už jen pokřik a domů.

Co říci na konec, snad už jen „nazdar“ na táboře.

KOULE

ODDÍL SLUNEČNÍC

Poslední dva měsíce před táborem máme za sebou a s nimi i Svojsíkovy závody. Zbývající schůzky před závody jsme se věnovaly různým „přípravám“, aby si holky mohly být jisté, že se ani u Týniště neztratí... A tak jsme se zaměřovaly především na buzolu. V týdnu před závody nastaly menší komplikace, jelikož některé holky onemocněly a najednou zbyly do družinky jen čtyři, což úplně neodpovídalo pravidlům. Nicméně, 14. května jsme se stejně všechny k Týništi vypravily a problém vyřešily přidáním Radka do holčičí hlídky... Vyložene nadšen sice nebyl, ale „popral“ se s tím dobře, za což jsme mu byly všechny velice vděčné. Mája, Maruška, Káťa, Kristýnka a Radek tedy nakonec vybojovali třetí místo, a tak jsme jeli domů snad všichni spokojeni – zvláště, když naši bratři zvítězili.

Další schůzku se nás sešlo asi pět, proto jsme se s holkami rozhodly, že vyzkoušíme hru, kterou na již zmíněných závodech vyhrály. Jmenuje se Trans

Europa a holky docela bavila... Teda soudím alespoň dle toho, že jsme hru vydržely hrát skoro celou družinovku.

Jednu z dalších schůzek bylo opravdu teplo, a tak jsem usoudila, že nebude na škodu, když si holky zahrají něco s vodou. Rozdělily jsme je na dvě družstva, každé šlo na jednu stranu „hřiště“. Vprostřed hracího pole byl škopek s vodou, hrnek a čepice. V každém týmu si rozdaly čísla od jedné do čtyř. Já či Papája jsme řekly číslo, a kdo ho měl, musel vyběhnout směr škopek... Běžely tedy proti sobě s tím, že kdo doběhl první, vzal čepici a vracel se ke svému družstvu, druhý měl šanci toho rychlejšího aspoň nahodit vodou. Jak se později ukázalo, holky se vody tak „bály“, že se zpravidla zastavily před škopkem a čekaly, co ta druhá udělá. Čas od času holky čekal jakýsi nálet – to když se přihnali vedoucí od vlčat a chrstli na nás kýble s vodou... A tak se schůzka ve výsledku změnila v jakousi vodní bitvu... Ale zřejmě nikomu to nevadilo, ba spíše naopak.

V červnu začaly všechny školní výlety. Účast na schůzkách tedy kolikrát nebyla moc slavná. Jednu z nich přišly asi tři holky. Původně jsme zamýšlely spojit se s klukama, ale nakonec jsme vymyslely, že si od nich půjčíme Activity, což byla jejich výhra na závodech a tak jsme měly na celou schůzku o zábavu postaráno.

Jak vidíte, poslední dva měsíce jsme si družinovky užívaly tak porůznu...v jakém stylu se ale odehrávaly poslední dvě, vám bohužel nepovím, jelikož i mě čekal větší školní „výlet“ v podobě vodáku, a tak jsem se neúčastnila... Zaručeně vám to však poví Papája či kterákoliv Slunečnice, která na schůzce byla.

Mějte se pěkně, kdo máte prázdniny, tak si je užijte. My vám zas příště podáme zprávy o našem vikingském táboře...

Za oddíl Slunečnic

Amča

ODDÍL MOHYKÁNŮ

Za poslední dva měsíce, jsme se opět na schůzkách scházeli v hojném počtu. Jelikož se blížili závody, náplň byla jasná. Asi dvě schůzky před závody jsme si byly zahrát fotbal. Poté se jen cvičily věci na závody typu: morseovka, zdravotěda,... Poslední schůzku před okresním kolem se řešila doprava a dolaďovali všechny detaily a mezery, který naši udatní bojovníci měli. Přišli závody a naši kluci vyhráli, což znamenal postup do krajského kola. Před krajským kolem jsme měli

spoustu času, a tak jsme si šli na schůzkách zahrát fotbal, basket a softball. Opět poslední dvě schůzky před závody se učilo a doplňovaly mezery. Poté se jelo na kraj, ale bohužel naši nevyhráli. Málem bych zapomněl v průběhu chystání se na závody se naši mohykáni a slunečnice dozvěděl, i za co pojedou na tábor, ale nebylo to jen tak jednoduché zjistit. Museli se vydat do Provozského údolí, kde jim to bylo řečeno. Na poslední schůzce toho to roku se řešilo stavění a chystání věcí na něj.

Martin

TIP na VÝLET

ŠTRAMBERK

Pojedete-li v létě na dovolenou do Beskyd, či budete-li projíždět severní Moravou třeba na Slovensko, pak jistě stojí za návštěvu městečko Štramberk u Kopřivnice, protože oplývá bohatstvím kulturním, historickým i přírodovědeckým.

Dominantou města, kterému se přezdívá moravský Betlém, dominuje hradní věž Trúba s výhledem na město i blízké Beskydy.

Historikové znají místo především kvůli jeskyni Šipka na vrchu Kotouč, která je z centra přístupná v několika málo minutách. V 19. století zde byla nalezena čelist neandertálce a také předměty z doby bronzové. Ve městě je také muzeum Zdeň-

ka Buriana – „malíře pravěku a dobrodružství“.

Z hlediska přírodovědného je Štramberk místem minimálně pozoruhodným. Vápencové kopce v okolí poskytují ideální útočiště nejen mnoha rostlinným druhům, ale i např. vzácným motýlům, plazům, ptákům.

Na kopcích Kamenárka a Kotouč žil v minulosti jeden z našich největších motýlů - jasoň červenooký ve formě „štrambergensis“. Nicméně těžba vápence a nadměrný zájem sběratelů tohoto jasoně ve Štramberku vyhubily. Ale v devadesátých letech byl jasoň do Štramberka vrácen ze slovenských lokalit a daří se mu

tam dodnes. Létá na začátku léta především v dolním lomu Kamenárka, který je dnes upraven na botanickou zahradu. Majitelem je pan Pavlík, zapálený přírodovědec, učinil z tohoto místa skutečný skvost pro přírodomily. Pokud se s ním dáte do řeči, máte možnost poslechnout si v několikahodinovém vyprávění prakticky vše o štramberské přírodě.

Když budete ve Štramberku, pak nesmíte zapomenout koupit jako dárek domů štramberské uši – perník ve tvaru kornoutu. Legenda říká, že v roce 1241 tábořilo nepřátelské tatarské vojsko poblíž města a se Štramberkem to vypadalo bledě. Ale spustila se hrozná bouře, místní prokopali hráz rybníka a voda Tatařů spláchla. Ráno, když voda opadla, našli prý lidé na místě tatarského tábora vaky s nasolenýma lidskýma ušima, které Tataři utínali křesťanům a posílali svému chánovi. Dodnes pečou ve Štramberku uši na památku, jednou za rok i rekordní ucho, které má před stočením do kornoutu průměr kolem dvou metrů.

Ježour

TIP NA HRU

Hra pro mrštné a ohebné – strečing a šachy v jednom.

Vlastně je to desková hra. Jenže na herním plánu se nepohybují neživé figurky či kameny, ale sami hráči a pohybují se skutečně dost. Ne nadarmo se říká, že tato hra tělo zauzluje.

Pravidla jsou poměrně jednoduchá: Hrací deskou je plátno/koberec rozměrů asi 2,5 krát 1,5 metru, kde jsou pravidelně rozmístěny barevné (červené, modré, žluté zelené) terče o průměru asi 25cm. Potom ke

hře patří losovací kotouč s barevnými výsečemi a podivnými údaji – levá ruka, pravá noha, pravá ruka levá noha.

Ke hře samotné je třeba jeden nezávislý „roztáčeč osudí“ neboli „losovač“ a dva a více hráčů na koberci. Počet hráčů je limitován tím, kolik se jich na koberec rozumně vejde.

Losovač roztáčí osudí a po jeho zastavení vyhláší: „Levá ruka na modrou, pravá noha na červenou.“ A tak pořád dál. Hráči stojící na koberci musejí

TWISTER

obsadit příslušnou končetinou volný terč správné barvy a zůstat na něm. V dalším kole obsazují další terč, aniž by ten předchozí opustili a co je důležité, aniž by se dotkli koberce mimo obsazené terče. O zajímavé propletence není nouze, nemluvě o fyzické náročnosti setrvání v poloze kliku jednoruč. Kdo v zaujaté poloze neudrží rovnováhu vypadá ze hry, až zbude ten nejzdatnější.

Vypadá to, že jde pouze o fyzickou a že pravidelný návštěvník posilovny má tedy největší šance, ale nemusí tomu tak vždy být. Vyplatí se přemýšlet v jaké části koberce terče okupovat, aby se v poloze snadněji vydrželo a taky aby se k neobsazeným barvám ztížil přístup soupeřům. Takže skutečně strečing a šachy v jednom.

Na hře je hezké, že se náčiní dá pořídit jednoduše vlastní výrobou, není třeba nic kupovat. Vlastně ani ten herní koberec není nutný. Stačí mít ony barevné terče a rozmístit je v prostoru, jen je potřeba je zajistit, aby zůstaly na svém místě. Hrát se dá kdekoli na rovné ploše dostatečné velikosti – pod střešou i venku. Jen v dopravním prostředku by pro hru cestující veřejnost asi neměla pochopení.

Zdena Kunešová

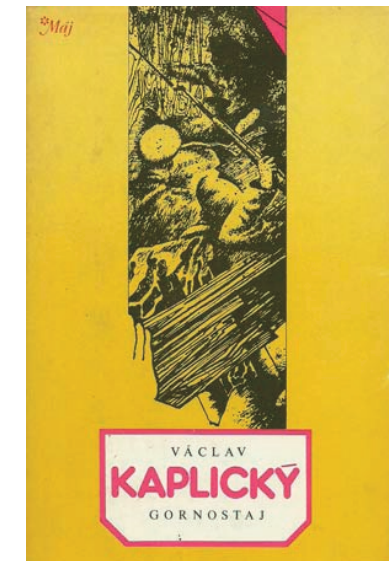

TIP NA KNIHU

TŘI ROMÁNY Z VÁLKY

Ať si to chceme přiznat, nebo nikoli, doba první a druhé světové války je jedna z nejvýznamnějších událostí v dějinách lidstva. Není proto divu, že ovlivnila veškerou lidskou činnost, včetně té kulturní, jako je malířství, sochařství, ale, a to hlavně, literární. Desítky a stovky autorů využívají téma války do velkolepých románů, básní i divadel. My si představíme právě 3 dnes již klasické romány.

Prvním, koho bych rád představil, je Joseph Heller se svým románem *Hlava XXII*, jenž napsal v roce 1961. Není zřejmě klasičtějšího románu s látkou druhé světové války. Svou slávu si vydobyl pro svou ironii, nadsázku a zesměšnění smyslu válečného stavu a řádu. Hlavní hrdina kapitán Yossarian, který dělá všechno pro to, aby válce unikl a jel domů, je stále pod příkazem hlavy XXII, tedy vojenského prohlášení, o kterém nikdo nic neví, nikdo ho nezná, ale všichni se ho bojí a nelze ho neuposlechnout. Seznamte se s celou jednotkou kapitána, navštivte s vojáky různá místa a společně se smějte nad neuvěřitelnými příhodami všech účastníků, ale i nad jejich neskutečnou

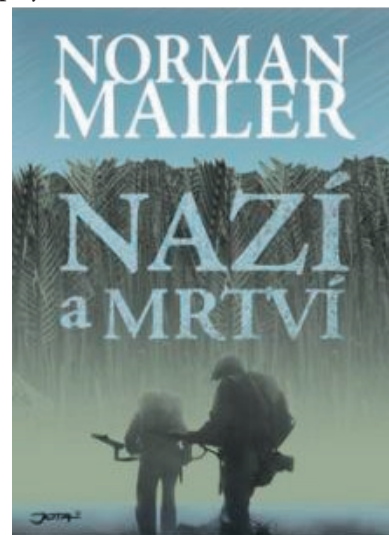

hloupostí a naivitou. Protiválečné smýšlení Josepha Hellera je cítit ze všech řádků knihy a jeho smysl pro ironii a absurditu vzbuzuje dodnes mezi čtenáři velký ohlas a mnoho smíchu.

Druhou knihou, tentokrát s tématem první světové války, je *Gornostaj* Václava Kaplického. Pokud jste se s předešlým kapitánem Yossarianem bavili u údělů vojáků a válka vám přišla jako jedna velká fraška, u Gornostaje vám občas bude běhat mráz po zádech. V románu budete sledovat osud českých vojáků, kteří se dostanou až do mrazivého a nehostinného Ruska jako vězni, vzbuzují po celé zemi nadšení pro svou odvahu, když unikají a vstupují mezi legionáře, a touží se dostat co nejdříve domů. Prodrat se do střední Evropy celým vzbouřeným Ruskem až z jeho nejvýchodnější části – Gornostaje, není žádná hračka. Začněte tento román číst v nejparnějších dnech, neboť vám nebude takové horko, až se dočtete, jak se putuje zimní Sibiří bez trochy jídla, co všechno je možné obětovat pro jednotku a zda má lidský život větší cenu než vojenská poslušnost.

Válečnou trilogii bych rád uzavřel zmínkou o velkolepém ro-

mánu *Nazí a mrtví* od spisovatele Normana Mailera. Tento rozsáhlý román s látkou bojů druhé světové války v Tichomoří je značně kompozičně složitý, ale i přesto je stěžejním dílem americké literatury. Zcela jistě vás zaujal název knihy, který je rovněž posláním celého příběhu. Je rozdíl být mrtvý, zahynout ve válce, nebo všechno přežít a vrátit se domů jako nahý, bez iluzí, smyslu pro život a ideálů? Dokáže se člověk přes všechny hrůzy, které spatřil, začlenit zpět do společnosti a věřit, že i tak je v každém něco dobrého? V knize se seznámíte se spousty hrdinů a jejich příběhy z války proti Japoncům na ostrovech daleko v Tichomoří, které vám určitě otevřou oči. Přes svou tematickou i informační rozsáhlost se román překvapivě velmi dobře čte, neboť běžné příběhy z vojenského denního života střídají vzpomínkové úseky a rovněž kapitoly, které pojednávají o ději přímo z míst bojů, na své si tak přijdou všichni.

Nebojte se pustit do jedné z těchto knih, zaručuji vám, že se začtete a nebudete moct přestat. Potom mi napište, jak se vám která kniha líbila a naopak mi doporučte nějakou svou oblíbenou...

KDE JSME TÁBOŘILI

ZLATENKA

Název Zlatenka vystihuje úrodnost místních políček – byla zde vždy zlá a tenká sklizeň. Kdybyste hledali tento název na mapách, asi byste těžko objevili místo, kde jsme tábořili. Jedná se o kus nádherné krajiny v Orlických horách. Z Dobrušky na něj můžete dojet po dvou cestách. Buď se vydáte do Dobrého, odtamtud na Rovné a na Šediviny a zhruba 500 m před Prázovou boudou uhnete po malé silničce doleva. Po necelém kilometru už uvidíte krásnou roubenou chaloupku a kolem ní březový háj. Dostat se tam dá i z druhé strany – když mezi Kounovem a Deštným, u bývalé Poláčkovy pily, uhnete doprava.

Jistě se teď ptáte, proč jsme dali košem „našemu“ Záhoří a vydali se na Zlatenku. Důvod byl jednoduchý – v roce 2007 se kluci rozhodli, že si chtějí udělat svůj chlapecký tábor a našli si tábořiště v Ruprechticích. Louka v Záhoří sice byla volná, ale řekli jsme si, že když změnu, tak pořádnou, takže jeli skautky se světluškami na Zlatenku. A aby těch změn nebylo málo, tak

jsme tradiční týpka vyměnili za podsadačky. To jste měli slyšet brblání holek, byl to snad první tábor, na který se netěšily. Ale myslím si, že nakonec změna bylo ku prospěchu a že jsme si to pořádně užily. A krom toho všeho tu byla ještě jedna výjimečnost – byl to snad první tábor, kde jsme navázali spolupráci s jiným skautským střediskem. Ve Vamberku měli skupinku malých mrňátek, která neměla kam jet na tábor. Dobrušťáci v tu dobu zas neměli k dispozici

dostatek podsadaček, které však měli ve Vamberku. Když se to dalo dokupy, vznikl smíšený tábor, na kterém bylo osm mrňátek na týden, šestnáct světlušek a skautek na celých čtrnáct dní, k tomu osm vedoucích a Efka s Martinem v kuchyni. Krom již zmíněných podsadaček jsme měli i vojenský stan, ve kterém bydleli vedoucí a k dispozici celou chaloupku, ve které se vařilo a která sloužila pro společné hry a večery při nepříznivém počasí.

Po celou dobu tábora jsme byli za dvorní dámy a rytíře ze středověku. Ve družinkách se bojovalo a soutěžilo v nejrůznějších hrách, nesměl chybět ani rytířský turnaj. Při stezce odvahy se obcházel kus místního lesa, kde nám jedna světluška zapadla do bažiny a dokázala tak svoji statečnost a odolnost. Při výletu do okolí jsme se podívali do Šedivin ke kostelíku a pak i zdolali nedaleký Špičák. Tábor nebyl ochuzen ani o ohně, i když to kvůli neustálému dešti a poprchávání bylo dost těžké. Na závěr nechyběla ani pořádná pokladovka se vskutku králov-

ským pokladem. Každopádně zážitků bylo dostatek a myslím, že všichni zúčastnění budou na tento tábor dlouho vzpomínat!

Na závěr bych ještě chtěla poděkovat Ulrychovým, že nám tu svoji chaloupku i s okolními lesy a loukami půjčili. Díky nim jsme poznali nové krásné místo na táboření a věřím, že třeba jednou se sem zas nějaký ten tábor vrátí.

Parluc⁸⁸

ROZHOVOR S ...

VLASTOU ULRYCHOVOU

Pokud čtete náš Totem postupně, tento rozhovor nebo spíš vyprávění má určitou souvislost s předcházejícím příspěvkem o tábořišti na Zlatence. Chalupa, u které se tábořilo totiž patří Ulrychom. Vlasta Ulrychová je v současné době nejstarší old-skautka v Dobrušce. I přes svůj úctyhodný věk je však plná energie a její vyprávění určitě stojí za přečtení.

Začala jsem skautovat mezi šestým a sedmým rokem, než jsem šla do školy. Nebyly jsme světlušky, ale Šofata. A já jsem se strašně nadchla, schůzky byly velice pěkné. Vedla nás žena bratra Najmana, které jsme říkaly Mamina. Najmanovi, to byla celá rodina skautů. Bratr Najman byl náčelník skautů a možná i celé župy, to si nejsem jistá. A sloužila u nich Jindra, která vedla skautky. Pamatuji, že jsme se občas u nich scházeli.

Jedni ze zakladatelů byli Kárníkovi a taky bych chtěla mezi vedoucími vzpomenout na Andulku a Pepíka Venclíkovi, kteří vedli po roce čtyřicetpět.

Skautů v Dobrušce bylo tenkrát opravdu hodně. Měli jsme vždycky nádherné táboráky se spoustou lidí. Někdy se dělaly táboráky i v parku a já si pamatuju, když jsem byla ještě u těch Šofat, tak abychom si vydělali nějakou korunu, prodávali jsme opékané buřty. Starší je opékali a my mladší je prodávali lidem za jednu korunu. Já jsem jim tenkrát vydělala asi stovku, protože jsem toho buřta každému vnutila. Na to jsem byla tak pyšná! Ve skautu jsem zažila spoustu krásných zážitků... ale taky smutných, protože jsem byla u toho, když se skauting rušil. Když mi bylo 11 roků a přestoupila jsem ke starším. Byly jsme na táboře v Pekle u Vamberka. Plnila se tam tři orlí pera a mě nechtěli pustit, protože se mohlo až od 14 let. Prosila jsem je, ale nepustili mě. Měli jsme takzvané šestky. Já jsem byla u červené šestky a tenkrát jsem docela básnila a psala říkanky. Pro naši šestku jsem napsala: „Slunce, voda, vzduch, červené šestky duch.“ Vzpomínám na to moc, chodily jsme na vycházky a třeba v zimě jsme sádkou odlévaly stopy. Pak jsem přestoupila ke skautkám a to mě vedla Jiřina Smolová, byla

jsem ve družině Jetýlků.

Můj poslední tábor byl v roce 1969, byla jsem zástupkyně vedoucí světlušek v Rybné. Na tomhle táboře jsem napsala takové pásmo a měli jsme obavy, aby to někdo neposlušoval, protože to bylo dost národnostně zaměřené. A na ten poslední táborák nezapomenu. To brečeli i vedoucí a i kluci byli naměko. Ten táborák, co jsme zapálili, tak nejdřív nechtěl hořet a pak najednou se začal zvedat po takové kruhové spirále. Byli jsme z toho všichni hrozně dojatí. To už jsme věděli, že bude konec. Další, co si pamatuju, když nás zabrali Němci, tak jsme museli vyklidit klubovnu, která byla v dřívějším osvětovém domě. Každý si vzal něco domů, aby nám to Němci nezabavili. Měli jsme tam i spoustu krásných vlajek a bylo potřeba na ty vlajky nějaký stojan. S mojí kamarádkou jsme dumali, z čeho by šel udělat. Když se nakládá zelí, tak se používal takový dřevěný kruh, který má v sobě díry a já jsem doma ten kruh sebrala. Jenže to dřevo bylo nasáklé tím puchem ze zelí a pak jsme v klubovně kolem furt chodili a nevěděli, odkud ten smrad jde. V prostředku byla vlajka oddílová a okolo družinové. Ale to dřevo už se nechalo, protože to bylo vhodné.

Když byl skauting zakázaný, scházeli jsme se občas s někým, ale ne nijak ve velkém. Kamarádili jsme spolu a věděli o sobě. Pak v tom pětáctýřicátém roce se skauti srotili velmi rychle. Dostali jsme klubovnu v jiráskově čtvrti v tom velkém baráku, co u něj je tank. Ještě to nebylo dostavěné, tak jsme se na to vrhli a dodělali to. Na prvním vystoupení, co jsme se veřejně sešli, nás bylo plné jeviště a zpívali jsme všechny skautské písničky. Zнала jsem je tenkrát skoro všechny, tak mi řekli, že budu dirigovat. Nikdy jsem to předtím nedělala, ale dopadlo to dobře. Každý byl dojatý. A jak to slyšeli mladí, tak za náma chodili, že chtějí taky do skautu chodit. Naposledy, než skauting zas zrušili, jsme byly na táboře s Vlastou Světlíkovou, která vedla skautky, a já jsem měla na starosti světlušky. To byly tak báječné holky, ještě teď, když se potkáme, tak na to vzpomínají. Moc jsme si to užily, holky byly moc pracovitý a chtěly všechno umět. Na tomto táboře s náma byla i Věra Šolínová – Martinová, vzpomínám, že moc ráda spala a ráno vždycky vstávala těsně před nástupem a pak spěchala, hodila si přes hlavu šátek a celá rozcuchaná přiběhla na nástup. A ještě tam byla naše nejmenší Luba a ta furt chtěla hlídat, moc jí na tom záleželo.

Ulrychova chalupa na Zlatence

Vzpomínám, jak jsem v noci potřebovala na latrýnu a ona s takovou velkou baterkou důležitě povídá, „sestro, já vás tam zavedu.“ A vzala mě za ruku a vedla mě do kopce k latrýně. Když jsme se později sešly, tak ona povídala, „já na to tak vzpomínám, jak jsem tě vedla!“

Měli jsme také mnoho pokři-

ků, tento je župní pokřik: „Proti všem i v temnu stáli, české lebky jako skály, jako skála stojí nová, skautská župa Jiráskova.“

Jenže v roce 1969 zase přišli komunisti, že skauting se ruší. A to bylo hodně tvrdý, nenechali nikoho, aby v něčem pokračoval. A my, takoví „dřevití skauti“, jsme se dvakrát nebo třikrát scházeli na naší chalupě, abychom si mohli udělat táborák. Přijel i Ruda Štásků někde z jižních Čech. Asi podruhé se o nás nějak dozvěděli estébáci. Byli jsme zrovna ve velké světnici v naší chalupě a mě připadalo, že někdo venku chodí a po chvíli jsme slyšeli, že někdo utíká pryč. Ale já jsem si už neměla co pokazit, protože jsme to doma měli už pokažený dost. Skauting mi dal strašně mnoho. Můžu říct, že jsem snad nikdy nezalhala. Byla jsem tak přesvědčená, že lež je hrozná, takže jsem se snažila. A když jsem myslela, že naši by mě nepustili, tak ne, abych si vymyslela něco, ale radši jsem

Oslava 85. narozenin

vzala roha a pak jsem jim řekla, kde jsem byla. A ti lidi, co byli ve skautu od mládí, tak na ty se mohlo sázet. Lituju, že jsem měla celkem málo táborů, v létě jsem většinou musela pomáhat, protože jsme měli hospodářství a pak za Němců jsme museli mít potvrzení, že jsme někde pracovali. Mladí lidé by dneska koukali, my jsme to neměli jednoduchý. Oproti tomu dneska si toho vůbec neváží. Je strašný, jak ti mladí lidé hazardují se životem, ten adrenalin, to je sázka o život a život je jen jeden a dal nám ho Pán Bůh a ne abychom ho takhle sázeli.

Pak měli skauti tábor u nás u chalupy a každý si je chválil, jak jsou ukázněný. Musím říct, že jsme tam měli spoustu návštěv a nikdy nebyl takový bezvadný pořádek, jako když tam bylo tolika lidí, to všechna čest.

Petr Poláček, ten dělá spoustu věcí pro budoucnost skautů, to klobouk dolů. A taky vzpomínám moc na Meddyho. Ten pomohl skautu v Dobrušce na

nohy. Jako oldskautka jsem byla v provozské stráni na slibovém táboráku a Meddy na jedné té skále řečnil a bylo to silný. Vedle mě tenkrát stál pán, který byl celý dojatý, protože jeho kluk dělal slib. A já mu povídám, no vidíte, kde jsme mohli být, kdyby nás komunisti nezakázali. On to býval soudruh a celý zčervenal a vymlouval se všelijak. Bylo to škoda, protože tihleti fanatici, jak německý tak komunistický, udělali v našem národě to, jací jsme. Protože oproti jiným národům jsme pořád byli utlačováni. Komunismus je založen na závisti a nenávisti. A lidská závist zapracovala a každý teď chce mít to, co má ten druhý. Já říkám, že jsem tak šťastná, že jsem v životě nikomu nic nezáviděla, protože tyhle lidi, kteří někomu závidí, se musí strašně užírat. Jediné, co jsem záviděla, že je někdo chytřejší, že umí víc řečí, ale to jsem si zavinila sama. Připadalo mi, že po osvobození byl náš národ jako nenažraný prasata, každý se chtěl dostat ke žlabu. Teď každý závidí druhému a podplácí se a to mě na ten

náš národ strašně mrzí. A pak se řekne, podívejte se, jaké jsou děti. Jaké by měly být? Takové, jaké je vychováváme.

Od malinka jsem byla zvyklá na přírodu. Moje maminka, jak jenom mohla, tak mě brala do lesa k Provozi. Chodili jsme tam třeba celé odpoledne až do večera, a proto jsem byla vždycy zvyklá chodit.

Mým heslem je nedělat druhým to, co nechci, aby dělali oni mě. Kdo mi ublíží osobně, tomu se snažím odpustit, ale mnoha lidem odpustit nedovedu. Jak mám odpouštět Stalinovi, Hitlerovi, nacistům nebo lidem, kteří připravili o život lidi, kteří mohli pro národ hodně udělat? Co bych jim měla odpouštět a proč?

Čtenářům Totemu bych chtěla vzkázat, ať si ten časopis čtou a ať se rozšíří i mezi další lidi, kteří pořádně nevědí, co skauting je...

Pozn. Z nahraného rozhovoru redakčně upraveno.

NETRADIČNÍ OZNÁMENÍ SVATBY SKAUTŮ

*Honza (Ytong) a Pavlína
Voglovi*

*Ivana (Riža) a Tomáš
Petrovi*

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA KONEC SRPNA 2011

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE

**ZPRÁVY Z TÁBORŮ
ROZHOVOR S ...
TÁBOŘIŠTĚ**

VÍCE FOTEK

WWW.DOBRUSKA.CZ/JUNAK

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Štaffová - cga@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Hana Benešová, Petr Lukášek, Jiří Novák, Marie Obršálová, Kateřina Voglová, Lenka Slavíková, Veronika Štaffová, Ondřej Koláčný, Martin Dítě, Ondřej Němeček, Zdena Kunešová, Jan Friede, Pavčina Čiháčková

FOTOGRAFIE:

Jiří Štaffa, Ondřej Němeček, Jiří Novák, Lenka Slavíková, Veronika Štaffová, Jan Friede, Pavčina Čiháčková, Jiří Martinek a další

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Veronika Štaffová

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Jiří Štaffa

**Štěstí nespočívá v tom, že můžeš udělat to, co chceš,
ale v tom, že vždy chceš to, co děláš.**

Lev Nikolajevič Tolstoj